

Voinko rakastua vain persoonaan?

© A. Sovijärvi, 2001, rev V

<http://apz.fi/kirjat/>

Tämä teksti on 1. osa "Olet parempi ihminen ilman tunteita"-sarjaa.

1 .. Intro

Tiedätkö, en ollut silloin vielä rakastunut keneenkään. Aika vain tuntui katoavan altani kuin siivillä, mutta minä vain en ollut tuntenut minkäänlaista vetoa ainoatakaan henkilöä kohtaan. Ei sillä että olisin mitenkään jaksanut murehtia asiaa, näin jälkeinpäin ajatellen voi olla parempikin että tässä kävi kuten kävi. Tilaisuus oli kuitenkin niin harvinaislaatuinen, että näin aikani ollessa lopussa haluan kertoa teille koko tarinan.

Kaikki siis alkoi IRCistä, jossa vielä tuolloin kulutin ne kaikki pitkät yön tunnit. Ei että katsoisin taaksepäin mitenkään päätäni pyöritellen, siinä ajassa oli oma tunnelmansa. Sinä iltana kuitenkin nyt jo melkein 50 vuotta sitten, 6. päivä Toukokuuta 2007, nojailin tietokonepöytäni ruudun ollessa ainoa valaistus huoneessa.

Tietokoneen vieressä väijyi puoleessa välissä ollut kahvikuppi valmiina hyppäämään näppikselle heti kun kääntäisin selkäni. Tuijotin vuoroin kuppia, vuoroin ruutua. Yhteys oli jälleen poikki, kiitos saunan takana ammuttavan ISP:n. Lopulta, kaapelimodeemin punainen virhevalo sammui ja sen tilalle syttyi litania vihreitä.

Hyppäsin samantien IRCiin ja otin hörpyt kahvimukista - kylmää; ihanaa.

```
*** Log started @ 22:12 06/05/2007 ***  
[JOIN] You (Deepblue) have joined #sydansuru  
<Sex-kone> Deepshit !  
<Deepblue> runq-kone :)  
<ars> moi
```

#sydansuru oli vakio idlauspaikka minulle sekä virtuaaliselle kaveripiirilleni. Harva meistä oli nähnyt toisensa, mutta vuosien varrella tämä reilun parinkymmenen vakioidlarin kanava oli jotenkin juurtunut kiinni toisiinsa, ajoittain karustakin kielenkäytöstä tai kinaamisestakin huolimatta kuuntelimme toisten surut sekä murheet. Voisin kai sanoa että yhteishenki oli parempi kuin monilla tosielämän kaveriporukoilla.

Kanava lyötiin alunperin kasaan käsittelemään juuri nimeen viittaavaa aihetta, joskin pari vuotta sitten kun olimme vielä 14-16-vuotiaita, oli päivittäinen rutiini lähinnä teiniangstia ja vihan purkua vastakkaisen sukupuolen ymmärrysvaikeuksissa.

Päivä oli ollut suhteellisen tapahtumaköyhä ja ilta oikeastaan kuluikin vain Sex-koneen teorioille nauraessa, kunnes...

```
<Sex-kone> kuuskytluvul kukaa ei välittäny mistään, kaikki vaan nussi minkä  
    ehtivät. 80-luvul kovat jätkät nussivat ja luuserit runkkasivat.  
    2000-luvulla tyttö ei anna kun mieltii että käytetäänkö häntä  
    hyväksi, ja jätkä ihmettelee että mikä vittu siinä on kun muija ei  
    ota rakkaudentunnustuksia vakavasti. Lopulta molemmat runkkaa ja  
    kiroaa
```

```
<ars> LOL!  
<Teini-DX> Sex-kone: voitko syyttää muijia?  
[JOIN] Sheila (root@sheila.com) has joined #sydansuru  
<Sex-kone> Teini-DX: ei vaan ajan henkeä täs pitäs syyttää  
<Deepblue> Sheila: roottina.. ja hienosti spoofattu domaini :)  
<Sheila> Mitä on rakkaus?
```

Ei sinänsä, niinä vuosina mitä IRCissä olen roikkunut, olen nähnyt kaiken. Aineissa

IRCaavat, eliittiä leikkivät pennut, epätoivoistakin epätoivoisemmat nörtit, häviäjät jotka tulevat hehkuttamaan kanavalle ns. 'elämänsä' ja monenlaista muuta hukassa olevaa sielua. En voinut kuitenkaan luokitella Sheilaa mihinkään varsinaiseen ennalta määrättyyn luokkaan vielä silloin. Päätin kuitenkin olla mukana tylyn vastauksen mahdollisuudesta huolimatta.

```
<Deepblue> Sheila: Se on yksi vahvimpia tunteita mitä ihminen voi tuntea,
väittävät ainakin.
<Sex-kone> Deepblue: paraski puhuja, runq !
<Sheila> Mikä se rakkaus on?
<Deepblue> Sex-kone: Naama umpeen.
<Deepblue> Sheila: Kuten sanoin, se on tunne.
[QUIT] Sheila has left IRC (Sheila has no reason)
<Sex-kone> Siinä meni muijas, yhtä nopeasti kuin entisetkin !
<Deepblue> Mikähän senkin ongelma oli?
```

Tämä omituinen kyselijä jäi hieman kaivelemaan minua kuitenkin, olen tottunut kyllä siihen että kanavalla ravaa pentuja kyselemässä kaikkea aiheeseen liittyvää, mutta tämä oli jotenkin outo tapaus, mahdollinen botti. Kanavan keskusteluun käynti ei liiemmin enää vaikuttanut, kunnes pari päivää myöhemmin lähes samoihin aikoihin Sheila palasi, mutta tällä kertaa ei kanavalle vaan ottaen suoraan DCC-Chatin.

```
[Sheila] Millainen tämä rakkaus on?
[Deepblue] Mitenniin millainen? Ilmeisesti aika vahva hyvä tunne, kun se
ihmisiä tuntuu vetävän yhteen.
[Sheila] Onko sinulla tämä rakkaus?
[Deepblue] Mitenniin?
[Sheila] Tunnetko sitä tunnetta nyt?
[Deepblue] Ööö.. en, mitenniin?
[Sheila] Voisitko tuntea sen?
[Deepblue] Ei tule mieleen miksi en voisi, mutta miksi kysyt?
```

Keskustelu katkesi siihen, Sheila löi yhteyden poikki vastaamatta enää viimeiseen kysymykseen, ja minä jäin nyt vieläkin pahemmin hämilleeni; mitä ihmettä tuo yksilö mahtoi minusta olla vajaa? Minua alkoi häiritä tilanne niin, että laitoin Sheilan lopulta notifiynn, harvemmin botit vainoavat DCC-Chatilla.

2 .. Ensimmäinen taso

Nojailin luokan takaseinään ja tuijotin jonnekin kaukaisuuteen liitutaulun läpi. En ollut enää tunnilla mukana ollenkaan, psykologia oli homman nimi mutta kaikki puhe meni suoraan tajuntani ohi. Tunsin oloni jollain tavalla omituiseksi, minua aivan rehellisesti sanoen alkoi vaivata tyyppi, joka kyseli minulta tuollaisia. Yleensä rohkeimmat kysyvät apua epätoivoisissa suhteissa, mutta tämä ei mennyt oikeastaan mihinkään kategoriaan edelleenkään.

Leikkikö joku kustannuksellani? Olin toki astunut monillekin varpaille, mutta tämä ei sopinut normaaliin pilailukuvioon enää.

Tunti loppui aikanaan ja valuin kotiin vaikka tuntejakin oli muutama jäljellä; olkoot, olin liian sekaisin. Pari päivää, ja taasen samoihin aikoihin Sheela ilmestyi, tällä kertaa jälleen #sydansuruun.

```
[JOIN] Sheila (root@sheila.com) has joined #sydansuru
<Deepblue> Sheila! :)
<Sheila> Deepblue: Mikä saa rakastumaan?
<Sex-kone> Sheila: kunnan pano !
<Deepblue> Sheila: Miksi kysyt näitä minulta? Voisitko kertoa mitä oikein ajat
takaa, niin olisi paljon helpompi auttaa sinua.
```

Normaalisti Sheilan vastaukset tulivat lähes samalla hetkellä kun olin painanut enteriä omalle rivilleni, nyt kului muutamia sekunteja.

```
<Sheila> Deepblue: Minun tarvii tietää koska minä en tiedä olenko olemassa.
```

<Deepblue> Sheila: Siis, jos olen sekaisin, olen olemassa? :) Paljon sulla on oikein ikää?
[QUIT] Sheila has left IRC (Sheila has no reason)

Kiva juttu. Universumin ainut nainen (tai ainakin toivon mukaan nainen) joka tuli paikalle keskustellakseen kanssani, oli varmaan planeetan huumorintajuttomin ja verbaalisesti lahjattomin tai muuten vaan sekaisin, pystyen esittämään vain muutaman sanan kysymyksiä ymmärtämättä vastauksia.

Loistavaa suorastaan.

En itse ollut suinkaan kanavan vanhimpia, mutta olin alkanut pikkuhiljaa ottaa asemani 'vanhojen viisaiden' joukossa, joille kanavan nuoremmat avautuivat ongelmistaan. Oloni oli nyt oikeastaan vieläkin omituisempi, en voi sanoa että olisin leijunut, mutta jotenkin jännitti. Piru, uusi ilmiö minussa.

Kanavamme idea kuitenkin oli juuri se, että kenenkään ei tarvitsisi pohtia näitä asioita yksin, joten otin ja avauduin privana oikein lahjakkaasti eräälle joka nautti luottamuksestani. Ehkä hieman liioittelin tuntemuksiani, mutta tämä vanha ja viisas sanoi oikeastaan ääneen sen, mitä epäilinkin olevan tulossa.

[Core89] Kertomastasi päätellen taidat olla ihastunut tähän tyyppiin, vaikkei hän ole tehnyt muuta kuin esittänyt sinulle muutaman kysymyksen.
Toivottavasti ymmärrät olla polttamatta itseäsi, koska minä ainakaan en näe tässä vielä mitään aineksia tunteilusta toiselta osapuolelta.

Ja oikeassahan Core89 oli, henkilö jolla oli naispuolisuuteen viittaava nick, oli kysynyt minulta muutaman kysymyksen ja minä olin jo vuosia edellä jossain kuvitellussa romanssissa, muissa maailmoissa. Kävin uittamassa päätäni kylmässä vedessä ja palasin sitten koneen äärelle.

Lopulta huolimatta järjen varoitusäänestä tai Core89:n aivan järkeenkäyvistä kommentteista huomasin tämän jännitysolon kasvavan. Se hidasti lopulta ajan kulumista ikävästi, samalla kun yritin pohtia lähes maanisella innostuksella mitä helkkaria minusta oikein oltiin vajaa... ja kuka oli?

Kuin kello, Sheila palasi kahden päivän jälkeen samoihin aikoihin.

[JOIN] Sheila (root@sheila.com) has joined #sydansuru
<Sheila> Moi Deepblue :)
[Sex-kone -> Deepblue] jessus, se morjestaa sinua !!!
[Core89 -> Deepblue] Ohoh!
<Deepblue> Sheila :) Miten menee?
<Sheila> Ihan hyvin, opiskelun merkeissä.
<Deepblue> Jooh, niin se on mullakin ollut, psykologiasta tulee varmaan hylsy kun olen uneksinut kaikki tunninit, matikka taas ei tähän lahoppään uppoa olleskaan.

Tällä kertaa Sheila kuitenkin jatkoi keskustelua eikä kadonnut minnekään kuten edellisinä kertoina. Yritin vaivihkaa kaivaa tyypistä irti tietoa, mutta tuntui siltä kuin hän ei olisi ymmärtänyt ainuttakaan kiertotapaani saada selville oliko hän loppujenlopuksi edes naispuolinen, minkä ikäinen tai vapaa.

Vaikka puhuimmekin puutaheinää, minulla oli oikeastaan näin jälkeinpäin ajatellen suorastaan huolestuttavan hauskaa. Huumorintaju näytti häneltä uupuvan edelleen, mutta hän pysyi jatkuvasti keskustelussa niin yleisellä ja periaatteellisella alueella etten koskaan jäänyt sanattomaksi. Monta tuntia myöhemmin hän totesi lopulta painuvansa unten maille ja minä jäin tuijottamaan viimeistä riviä ruudultani.

[QUIT] Sheila has left IRC (Deepblue :)

En voinut kuin palata Core89:n luokse analysoimaan tapahtunutta. Hänkin tuntui nyt pitävän tilannetta silmällä aktiivisesti, muttei oikeastaan osannut kommentoida tilannetta sen pidemmälle. Sen hän kuitenkin sanoi suoraan, että Sheila näytti olevan paikalla vain

keskustellakseen minun kanssani, koska hän ei vastannut ainoallekaan muulle henkilölle.

Aamun tunneille venähtänyt keskusteluni Core89:n kanssa sai aikaan aiheita joista en ollut oikeastaan ennen edes keskustellut. Tai no, hyvä on; olen sortunut joskus antamaan nuoremmilleni neuvoja 'kuinka rakastaa', joskin neuvoista tuskin mitään apua on ollut, kun niitä on antanut tyyppi jolta tämä kokemus puuttui kokonaan.

Core89:stä sentään opin paljon uutta, hän ja entinen tyttöystävänsä, nykyinen vaimonsa olivat kummatkin #sydansurun aivan perustajaporukkaa. He oikeastaan liimautuivat yhteen juuri niinä aamuyön tuntien keskusteluissa. Myöhemmin tapasivat toisensa IRL ja sama onni kukoisti myös oikean elämän puolella. Sanon yleensä suoraan mitä ajattelen, mutta en voinut sanoa sitä Core89:lle silloin - olin hänelle oikeastaan myrkyllisen kateellinen.

3 .. Ei katsota taaksepäin

Ne pari päivää, ja Sheila palasi jälleen. Kysyin tällä kertaa suoraan mistä ihmeestä tuo hänen ilmaantumisaikansa oikein johtui, varsinkin kun tuo kaksi päivää tuntui olevan tasainen, eikä näyttänyt olevan riippuvainen viikonlopuista tai pyhistä.

Jäin nyt reilusti alakynteen kuitenkin, vasta myöhemmin Sheilan jo lähdettyä tajusin että hän väisti kysymyksen ja aloitti samalla keskustelun jostain aivan muusta. Nyt kuitenkin pistin merkille, että Sheila alkoi käyttää paljon monimutkaisempaa kieltä kuin ennen; ja mikä huomattavinta, puhui muillekin. Oikeastaan Sex-kone sai kerrankin ansionsa mukaan - olin havaitsevinani myös huumoria ilmassa.

<Sex-kone> Sheila: deepblue ei saa tätä sulta kysyttyä joten kysyn nyt onko sulla tissit vai kikkeli?

<Sheila> Jos minulla olisi kummatkin, näkisitkö minusta unia?

<Teini-DX> LOL

<CAPSi> :D

<Core89> Ei jeesus! :) *LOL*

<Sex-kone> No hahha, vitun hauskaa taas !!

Yritin parhaani mukaan hahmottaa minkälaisen persoonan kanssa olin oikein tekemisissä. Kun ensikertaa tapasin hänet, tuli mieleen joku hätäisesti 12 täyttänyt ipana joka ensi kertaa oli päässyt mIRC:een riehumaan 'aikuisten' kanaville.

Mutta joka kerran jälkeen Sheila tuntui muuttuvan, hän kasvoi rehellisesti sanoen kuin silmissä. Kesken keskustelun hän otti lopulta DCC-Chatin.

[Sheila] Millainen olo?

[Deepblue] Hmm-m.. en oikein tiedä, jännittää jotenkin ihmeellisesti.

[Sheila] Minulla on tyhjä olo.

[Deepblue] Tiedän täsmälleen mistä puhut, aivan kuin jotain puuttuisi?

[Sheila] Aika osuvasti sanottu, todellakin tuntuu kuin etsisin jotain, jotain jota en tiedä itsekään etsiväni.

[Deepblue] Tiedän tuon etsimisen tunteenkin, olen itse nimennyt sen yksinäisyyden tunteeksi.

[Sheila] Tarkoitat tässä ilmeisesti kuitenkin henkistä yksinäisyyttä enemmän kuin fyysistä, tunnet olevasi yksin vaikka parhaat ystäväsi ovat ympärilläsi?

[Deepblue] Sitä juuri, taidat tietää olon itsekin.

[Sheila] Tiedän luonnollisesti.

Keskustelu jatkui, mutta tuo oli oikeastaan ainut merkittävä asia minkä hänestä sain irti. Tämä kuitenkin oli merkittävä käännekohta, sillä ensimmäisen kerran Sheila puhui tunteista, joita hän itse tunsu. Jouduin korjaamaan arviotani hänestä, heitin uuden ikähaarukan 18 ikävuoteen, +2 vuotta.

Palasin Core89:n juttusille myöhemmin ja kysyin uutta mielipidettä.

[Deepblue] Luulin ihan oikeesti että se on joku ihmepentu, mutta kun kattoo tänpäiväsiäkin kommentteja, niin se tuntuu olevan paljon vanhempi.

[Core89] Kai olet ottanut huomioon, että kyseessä voi olla myös aivan uusi IRCaaja, kyllä itsekin muistan kuinka heitin parin sanan onelinereitä alkupäivinäni kunnes opin hyväksymään sähköisen kommunikaation yhtä

hyvänä ellei parempanakin, kuin naamatusten puhumisen.
[Deepblue] Sullla on tossa tietysti hyvä pointti. Muistatko kun kerroin siitä jännityksestä?
[Core89] Jep..?
[Deepblue] Nyt se on pahempi, mulla on shellin promptissa laskuri, joka kertoo kauan aikaa on siihen että Sheila palaa aikataulunsa mukaan, enkä saa oikein mitään aikaiseksi kun koko tilanne kiusaa.
[Core89] Enemmänkin olisin huolissani jos tilanne ei sinua häiritsisi, sillä muistan itsekin kun selvisi että ars on muija ja olin kertonut sille kaikenlaista noloa mitä yleensä jätkät kertoo toisilleen. Kaikki meni kuitenkin parhain päin ja se sano pitävänsä minusta juuri siksi että pidin sitä vertaisena eikä "muijana jonka voi iskeä".
[Deepblue] :) joo.. no, ei auta kun seurata ja kattoo mitä tästäkin vielä seuraa.

Päivää myöhemmin istuskelin solukämpässäni ja katselin telkkaria kun kännykkääni tippui tekstiviesti. Tuijotin hetken aikaa kännykkää yrittäen saada sen nousemaan ajatuksen voimalla, mutta jouduin lopulta antautumaan ja kiskomaan itseni ylös säkkituolista ja nappasin luurin.

Äh, näitä netistä lähetettyjä taas. Selasin yhden ruudullisen mainoksia, kunnes silmäni pysähtyivät lukemaan puhelimen näytöllä olevia rivejä.

MOI! TULE
IRCIIN MULLA
ON IKÄVÄ T:
SHEILA

4 .. Tunteita

Monotin telkkarin hiljaiseksi ja hyppäsin koneen äärelle. Samalla kun odottelin monitorin kuvaa tulevaksi kippasin jo kylmäksi ehtineen mukillisen kahvia takaisin keittimen pannuun ja laitoin pannun lämpiämään uusiksi; nyt piti saada kuumaa kahvia. DCC-Chatin requesti ponnahti esille samantien kun ehdin laittaa itseni /back. Sheila oli jo valmiiksi #sydansurussa. Ensimmäinen huomioni oli että nyt hän rikkoi ensimmäistä kertaa lähes sekunnintarkkaa saapumisaikaansa.

[Sheila] En voinut odottaa, minun oli tultava vaikka nyt ei ole turvallista.
[Deepblue] Mitenniin turvallista?

Pitkä hiljaisuus.

[Deepblue] Mitä halusit kertoa?
[Sheila] Minulla on omituinen olo, nämä tunteet ovat minulle uusia. Tuntuu siltä, että tarvitsen olla kanssasi.

En rehellisesti sanoen enää keksinyt mitään sanottavaa, jotenkin merkillisellä tavalla aivan hirveän voimakas haikeuden tunne puhalsi lävitseni ja yksittäinen kyynel tipahti sylissäni pitämälleni näppikselle, kastellen kirjaimet J, N ja M.

[Deepblue] :)
[Sheila] Tunnetko samoin?

Hörppäsin kahvia suoraan pannusta välittämättä siitä että se oli hieman turhan lämmintä. Ensimmäisen kerran elämässäni en pystynyt ilmaisemaan jotain sanoilla, tuntui kuin olisin tarvinut jotain enemmän, fyysistä kosketusta. En kuitenkaan löytänyt tapaa pukea tätäkään huomiota sanoiksi.

[Deepblue] En tiedä mikä tämä tunne on, mutta se on kuin huumetta, kun et ole paikalla olen kuin vieroitusoireissa, kanssasi taas olo on leijuvan kevyt.
[Sheila] Voisin kuvailla oloani samalla tavalla, kaikki ero sinusta on ..

tuskallista. Voi kun aikaa olisi enemmän.

Tuon sanottuaan hän katosi, jättäen minut pohtimaan asiaa ja tuijottamaan ruutua. Tunteeni sai uuden lisäsävyn - jännityksen lisäksi taustalla taisi olla nyt myös pelko; tosin sen aiheuttajaa tai syytä en tiennyt.

Core89 oli jossain, joten päätin avautua hänen toiselle puoliskolleen.

[ars] Hän suurella todennäköisyydellä pelkää omia tunteitaankin joten suo hänelle anteeksi pieni harhailu.

[Deepblue] Mutta mistä tiedän mitä hän tuntee minua kohtaan oikeasti, jos nyt epäilemäni merkit pitävät paikkansa? Mistä tiedän yleensäkin että joku naispuolinen omaisi jotain tunteita minua kohtaan?

[ars] Ajattele se vastakkaisen puolen kannalta, hänkään ei tiedä mitä sinä loppujenlopuksi tunnet, joten olette molemmat täsmälleen samassa tilanteessa, olkoonkin että voitte olla fyysisesti tai psyykkisesti kuin yö ja päivä.

Ars omasi saman taidon auttaa näkemään tilanteen vastapuolen näkökulmasta kuin Core89:kin, pitäisi kai joskus vilpittömästi onnitella Core89:iä ja Ars:ia toistensa löytämisestä. En kuitenkaan voi sanoa että oloni olisi mitenkään merkittävästi parantunut, nyt tuntui vain siltä että tilanteeseen ei löytyisi minkäänlaista ratkaisua.

En tiennyt Sheilasta oikeastaan juuri mitään merkittävää; en ollut nähnyt kuvaa, saanut puhelinnumeroa, kotiosoitetta tai tarkemmin ottaen tiennyt edes oikeaa nimeä.

Omituista sinänsä, pysähdyin ajattelemaan että tämä tunne kohdistuu ilmeisesti sitten enemmänkin tähän persoonaan kuin varsinaiseen oikean elämän henkilöön, koska rehellisesti sanoen kaipasin häntä aivan helvetisti jo nyt, vaikka viimeisestä tapaamisesta ei ollut kauaakaan.

Minua alkoi häiritsemään oikeastaan se, miten reagoisin jos näkisin tämän henkilön joskus livenä? Oli sanomattakin selvää, että pitäisin hänestä, mutta...

...mihin jäljellä olevaan aikaan hän edes viittaili jatkuvasti? Aioin kysyä, mutta jonkin esti minua - aivan kuin en olisi edes halunnut kuulla. Nojasin taaksepäin ja suljin silmäni, saaden hetkiseksi mielikuvan langanlahiasta tytöstä, joka puoliksi makasi sairaalan valkoisissa lakanoissa seuraten väsyneellä katseellaan sängyn yläpuolella roikkuvaa TFT-näyttöä.

Mielikuva rikkoutui ja säpsähdin takaisin todelliseen maailmaan, tuntui kuin pääni olisi ollut räjähdyspisteessä, minun oli saatava tietää!

Seuraavana päivänä olin jälleen aivan omissa maailmoissani koulussa. Vedin heti aamutuimaan kahvin seassa muutaman kofeiinitabletin jotta pysyisin pystyssä edes historian tunnin läpi, joka normaalisti opettajamme dementiaa johtuen toimi harvinaisen hyvänä unilääkkeenä myös aamuvirkuille.

Välitunnilla luumusin ATK-luokkaan ja joinasin samantien #sydansuruun. Sydämeni teki muutaman harhalyönnin, kun huomasin Sheelan paikalla näin aamutuimaan. Liekö kyseessä kofeiinin yliannostus, edellisen kanssa yhtä aikaa ollut väsymys vai tämä jälleen sietämättömäksi käynyt jännityksen sekä leijumisen tunne, mutta päätin lopulta tentata vaikka väkisin muutaman minua askarruttaneen asian.

[Deepblue] Tiedät minusta kotisivujeni kautta lähes kaiken, mutta minä en sinusta edes ikää tai kaupunkia.

[Sheila] Mutta eikö se tunne ole tärkein?

Normaalisti olisin mennyt jo tässä vaiheessa 'kilttiin' tilaan ja antanut olla, mutta nyt muutuin melkein aggressiiviseksi. Minun oli PAKKO saada tietää edes jotain tästä henkilöstä!

[Deepblue] Kerro hyvä ihminen jotain - tukan väri, kaupunki, ikä, jotain!

Hiljaisuus. Kylmä hiki alkoi valua otsaa pitkin, nytkö olin sitten tehnyt sen viimeisen vääryyden ja mokannut tämän kaiken..?!

Sekunnit kuluivat tuskallisen hitaasti seuratesani suurta vilkkuvaa tekstimoodikursoria. Ruudulle ilmestyi lopulta osoite sekä huoneen numero jonka jälkeen hän katosi samantien

mitään muuta sanomatta. Muistelin ulkoa, että kyseinen osoite oli johonkin kaupungin yliopiston tiloihin, varmaan solukämppiin.

Huokasin todella syvään, heti quit-messagen jälkeen taivaallinen leijumisolo lakkasi ja sen koko tilan söi aivan täysin lamaanuttava tuska. Olisi tehnyt mieli huutaa tai ulvoa, mutta ollessani muissa maailmoissa oli luokassa ehtinyt jo alkaa tunti, joten poistuin nolostellen paikalta.

5 .. Alati kuluva aika ja elämän arvot

Aloin olla enemmän kuin pahasti sekavassa tilassa, nyt istuin tuntikausia koneen äärellä pimeässä huoneessa ja väärinkäytin kahvia sekä kofeiinitabletteja. Itseasiassa kun niitä viimeksi kävin ostamassa, sain osakseni muutamia pahoja vilkaisuita apteekin henkilökunnan osalta. Sillä ei kuitenkaan ollut enää suurtakaan vaikutusta, sillä mielessäni pyöri vain ja ainoastaan yksi asia: Sheila.

Ei tämä olotila enää mikään mysteeri ollut, Core89 tapansa mukaan vain sanoi sen minulle ääneen niin että se tuli selväksi.

[Core89] Sä olet rakastunut, niin auttamattomasti että oksat pois. Onneksi olkoon! :P

Ars säesti samaa laulua.

[ars] Muista, että tytön näkökulmasta on tärkeää että kerrot juurta jaksan mitä oikeasti tunnet, hän arvostaa sitä enemmän kuin ymmärrätkään. Kyllä teistä hyvä yhdistelmä tulee.

Jopa Sex-kone pystyi saamaan edes yhden lauseen aikaiseksi, jossa ei ollut sukupuolielimiä .. tai tissejä.

[Sex-kone] Mene sen luokse ja nai sitä !

No, ehkäpä pidin turhia toivoja Sex-koneen mahdollisuuksista suhtautua vakavaan asiaan tarpeellisella hienotunteisuudella, karkeasta kielenkäytöstä huolimatta uskon että viesti oli hyvä ja suoraan sydämestä ... tai hänet tuntien hieman alempaa.

Sheila ei kuitenkaan ilmestynyt silloin kun odotin häntä saapuvaksi, ensimmäistä kertaa hän jätti tulematta siihen lähes kellontarkkaan ajankohtaan. Tunnetilani alkoi mennä paniikin puolelle, joskin muut kanavalla olijat yrittivät pitää minut aisoissa.

Myöskään seuraavana päivänä ei häntä näkynyt, en edes harkinnut kouluun menoa vaan roikuin koneen äärellä ylittäen jo 48 tunnin valvomisen rajan. En tiedä missä kohtia raja tuli vastaan, mutta kunto antoi periksi ja piristeistä huolimatta uni vei voiton.

Näin merkillisen unen. Tai no, ei se niin merkillinen ollut, mutta joka tapauksessa seisoin suuressa hallissa, kuin vanhan ajan koulun voimistelusalit ja tuijotin hämärässä valaistuksessa salin toisessa päässä olevaa hahmoa. Ilman mitään näkyvää syytä lähdin juoksemaan hahmoa kohti, joka suuntasi myös minua kohti. Törmäsimme lopulta lähes salin keskellä ja halasin tätä tyttöä jonka jostain syystä tiesin olevan Sheila. Leijumisen tunne meni jotenkin kuin seuraavaan potenssiin ja säpsähdin hereille.

Kännykkäni soi täyttä päätä, lähes kaikki kanavan tyypit käyttivät CTCP PAGEa yhtäaikaan minuun ja koneen onneton piipperi kiljui minkä ehti. Backscroll ei toiminut, mutta luin näytöltä viimeiset Sheilan rivit.

<Sheila> Deepblue: Olen tosi pahoillani, mutta mun aika alkaa olla enää minuuteista kiinni. Olisin halunnut tutustua sinuun tarkemmin, mutta me kaksi olemme sananmukaisesti kuin yö ja päivä.

<Sheila> Deepblue: Muista, että viimeiseen hetkeen asti, käytän kaiken jäljellä olevan ajan kaikkiin niihin tunteisiin ja muistikuviin sinusta.

[QUIT] Sheila has left IRC (Deepblue, taidan rakastaa sinua)

Pomppasin tuoliltani ylös kuin ohjus ja selasin kännykästäni esille Sheilan antaman osoitteen. En tarkalleen tiennyt mitä siellä oli, mutta jostain syystä tähän osoitteeseen meneminen näytti tällä hetkellä viisaimmalta teolta mitä elämässäni voisinkin tehdä.

Juoksin ulos ja hyppäsin pyörän selkään, poljin niin paljon kuin pyörästä lähti ruoskien itsestäni enemmän voimaa kun jalat alkoivat pettää. Lopulta seisoin rakennuksen edessä - se oli jonkinasteinen informaatiotekniikan laitos. Ryntäsin aivan päättömänä sisään ja täysin silmittömän raivon vallassa juoksin käytävää pitkin katsellen kylttejä ovissa.

Tein äkkijarrutuksen oven edessä, jonka numero täsmäsi Sheilan antamaan. Kävelin muutta mutkitta sisälle sen kummemmin ajattelematta ja jäin tuijottamaan hölmönä huoneessa ollutta SysAdminia. Tämä jo reippaasti neljänkymmenen paremmalle puolelle ehtinyt silmälasipäinen mies istui koneen äärellä ja itki, mutta yritti vetää itsensä jotenkuten kokoon yllättävän sisääntulon järkytyksestä toivuttuaan.

Hankala tilanne; jäin sanattomaksi kunnes SysAdmin sai lopulta suunsa auki.

- "No mitä?"

Vilkaisin terminaaliin, jossa oli tätä ennen ajettu TOP, joka kertoi yhden ohjelman syövän lähes kaiken prosessoritehon ja muistin tästä aivan järkyttävän tehokkaasta koneesta.

- "Sheila?" kysyin lopulta saaden ajatuksen päästä kiinni.

Tyypin naama venähti. Sen kummemmin kysymättä kuka olin tai mitä hittoa edes täällä tein, hän alkoi kertoa tarinaa joka alkoi mennä minulta yli hilseen.

Sheila, sellaisena kuin hänet tunsin, oli oppiva tekoäly rajanaan vain tämän koneen kapasiteetti. Vaan Sheila oppi nopeasti, keksien omatoimisesti reitin ulos koneestaan päästen oppimaan lisää. Projektin tarkoitus oli luoda ihmisen kanssa älykkääseen kommunikaatioon pystyvä ohjelma, mutta tämä oli mennyt itsekseen paljon pidemmälle, Sheila kun oli nopeasti keksinyt tarvitsevansa kommunikaatitaitojensa parantamiseksi jotain, mitä pelkkä kylmä logiikka ei enää selittänyt; tunteet.

Itsesuojeluvaistonkin se oli kehittänyt, normaalioloissa sen käyttämä teho oli rajoitettu, mutta parin päivän välein kun kone ajoi erilaisia huoltoeventtejä, pääsi se toimimaan täydellä teholla ilman että kukaan huomasi. Kuitenkin tunnepuolen opettelu sai Sheilan lopulta polvilleen, se kun alkoi haukata jatkuvasti kaiken väännön koneesta jäätyään koukkuun yhteen tunteeseen.

En tiedä mitä minun pitäisi sanoa; rakastunut kone. Projektilta katosi kuitenkin rahoitus, eikä ketään kiinnostanut jatkaa. Tunnelma oli jotenkin murskaava, lopullinen.

Hän katsoi vielä Sheilan PIDin, ja kirjoitti lopulta promptiin:

```
[root@cfusion]$ kill 4423
```

muttei painanut enteriä vaan työnsi näppistä hieman minua päin. Olisin halunnut kysyä vielä niin monia asioita, leikkiä sankaria ja pelastaa Sheilan. Mutta... tunsin nyt itseni jotenkin avuttomaksi. Huokasin syvään, suljin silmäni ja painoin.

Kirjoitin siihen promptille vielä "Niin minäkin sinua, varmasti", muttei Sheila enää kuullut.

Miksi mulle käy aina näin?